

* Απτονται τῆς Ἀρκοῦδας καὶ χορεύει
καὶ τῆς Ἑλλάδος φρούρια γυρεύει.
* Απτονται τῆς φεσάρας καὶ τουρλόνοι
κι' Ἐθνικοφρόνων γίνεται μπαλάνι.

* Απτονται σωτηρίας καὶ σωζόμεθα,
ἀπτονται τῆς γαστρὸς καὶ σιτιζόμεθα.
* Απτονται κι' ἐγκαθέτων προσφιλῶν
καὶ κάνουν διαρρήξεις κεφαλῶν.
* Απτονται καὶ πολλῶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ βγαίνουνε χαφιέδες μουστικοί.

* Απτονται τῆς Ἀντάντ καὶ πάσι φοβῶντο
καὶ δὲν ἔμπορεῖ μ' αὐτοὺς νὰ πιάσῃ ποῦντο.
* Απτονται τῆς Βουλῆς καὶ καταναθεῖ,
ἀπτονται τῆς εὐρείας καὶ στενεθεῖ,

κι' ἡ μάνα νὰ τῶν τροπαίων ἢ τρανὴ
γίνεται κάθε μέρα πὸ στυνή.

* Απτονται τοῦ παντός, καὶ τὸ Βασιλεῖον,
ποῦ χάσκει μὲς στὰς κρίσεις τὰς ἀγρίας,
χαράζει τροχιάς περὶ τὸν ἥλιον
τῆς δόξης, τῆς ζωῆς, τῆς σωτηρίας.

Ἀλλὰ χωρὶς Μινίστρων ἐπαφὰς
βεβαίως μῦθε πίτερα νὰ φῶς
δὲν θάχῃς, φιλιτατέ μου συμπολίτη.

Ἦς ἐτου κολυμβῶντες εἰς τρυφήν
νὰ φθάσωμεν εἰς μιαν ἐπαφήν
μὲ τὴν σκιάν παντός Δρομοκαίτη.

Τέτορα τὸ Κουβέρονο λέει καὶ παραιτημένο κλαίει.

Μὲ τὰ μάτια βουρκομένα μὲς στὸς κάμπους περπατῶ,
καὶ μαδῶντας μαρμαρίτες γιὰ τοὺς Πρέσβεις τῆς ρω-
μ' ἀγαποῦν, δὲν μ' ἀγαποῦν; [τῶ:
πλὴν ἐκεῖνοι σιωποῦν
καὶ δὲν θέλουν νὰ τὸ ποῦν.

Μὴ ρωτήσετε γιὰτὶ
τὸ Κουβέρονο παραιτεῖται,
καὶ Σωτήρας μὴ ζητήτε.

Κι' ὅποιος σήμερα ζητεῖ
γάρβη δεύτερον Σωτήρα
τὰ μαλά του καὶ μιὰ λύρα.

* Ἀχ! τὴν Ἀντάντ τὴν ἀπιστη, ποῦ θέλει νὰ μᾶς γδάρω,
κι' ἔκανε τοὺς Σωτήρας σας νὰ πάρουνε ποδάρι.

Κι' ἔτσι τὸ φέρν' ἢ τρέλλα μας.
τὴν δυνατὴ μασέλα μας
νὰ τρίζωμε καὶ τώρα
σ' αὐτὴν τὴν Μανταφιόρα.

Πάει τῆς σωτηρίας σας τὸ μόνον τὸ κεφάλαιον,
ἀν κι' ἦτο κάπως γηραιὸν κι' οὕτως εἰπεῖν παμπάλαι-
Κι' ἔλεγε κι' ὁ μεσόκοπος, κι' ἔλεγαμε κι' οἱ γέροι [οἶν.
νὰ μείνωμε στὰ πράγματα γιὰ πείσμα τοῦ Λευτέρη.

Γι' αὐτὸν φοουρτοῦναις τρομεραῖς,
γι' αὐτὸν ἢ τόσαις συμφοραῖς
καὶ τῆς Ἀντάντ οἱ μπλόκοι

Μόνον αὐτὸς κι' ἄλλος κανεῖς
ἔγινε τέρας, Ἐριννύς,
καὶ μὲς καταδιώκει.

Καὶ μ' ὅλα τὰ γεράματα
καὶ μ' ὅλα τὰ τρεχάματα
καὶ τὸν πολὺ μας κόπο.

Σὲ τούτῃ τὴν ἀναποδιὰ
δὲν μᾶς ἀφίνουε, παιδιὰ,
νὰ σώσωμε τὸν τόπο.

Κι' ἂν δὲν ἐλπίζανε πολλοὶ
νὰ δούνη σιτοφορτία,
ἐν τούτοις ἦτο καὶ Βουλὴ
κι' εἴχαμε κι' ἄπαρτία.

Δυστυχία σας!... ποὺ θάβρῃ σωτηρίαν ἢ Πατρίς;
τώρα πιά χωρὶς Σωτήρα
θὰ πηγαῖν ἢ κακομοῖρα
ὡσὰν νᾶχη πάθει ζάλη κι' ἄταξι λοκομοτρίς.

Δράσις τοῦ λοιποῦ καμμία
μὲ κοπανιστὸν ἄερα,
τοῦ λοιποῦ παρανομία
θὰ δεσπόζη πέρα πέρα.

Τώρα πόρταις κατὰ νόμον, μῆτε τζάμια δὲν θὰ σπάνε,
μῆτε τοὺς Ἀνταντοφίλους μὲ κοτρώναις θὰ κτυπάνε,
καὶ μνημόσυνα προσφύγων ἐλευθέρως θὰ τελοῦνται
δίχως ἀπὸ μαγκορᾶδων ἐπελάσις ν' ἀπειλοῦνται.

Τώρα κράτος νησιτάλεον,
μῆτε σφρίγγος, μῆτε μάχη;
τώρα καὶ τὸ Στέμμα πλέον
σὰν κι' ἐμᾶς φρουρούς δὲν θ' ἄχη.

Γιὰ δὲς καιρὸ, ποὺ θέλουνε παραίτησι νὰ δώσωμε,
γιὰ δὲς καιρὸ, ποὺ θέλουνε κι' ἐμεῖς γὰ τὰ κορδώσωμε,
σήμερα ποὺ προσμένουμε πῶς θὰ τελειώσουν δια,
καὶ πῶς ἀπὸ τὴν πείνα
πολλοὶ καὶ στὴν Ἀθήνα
θὰ τίνιζαν τὰ κώλα.

Ἄ! τὴν Ἀντάντ τὴν ἀκιστή, τὴν ὀχεντρα τὴν μαύρη,
τέτοιοι νταήδες σὰν κι' ἐμᾶς δὲν τῆς ἀρέσουν γαῦροι.

Κι' ἐμεῖς σκοπεύαμε ξανά
νότες σ' αὐτὴν νὰ ὀξώσωμε,
κι' ἐλέγαμε σ' ἄληθινὰ
νὰ τὴν ἀποκηρύξωμε.

Ἄχ! Σκουλοῦδη μ'
ἀγγελουδι μ'.
Ἄχου Ράλλη μ'.
χουσομάλλη μ'.
Ἄχ! Γουνίτσα μ'.
Πατρινίτσα μ'.

Μὰ κι' ὁ Μιχελιδάκης μας, ἀντίο Λεονόρα,
πᾶει κι' ἐκείνος τώρα,
ὁποῦ συχνάκις ἔλεγε ν' ἀκούσουν οἱ δασκάλοι
πῶς εἶναι καὶ τ' ὄτομομπιλ ἐφεύρεςσι μεγάλη,
κι' ἀφοῦ μὲ τόσα βάσανα περνοῦσε τὴν ἡμέρα του
ἐπήγαυε μ' ὄτομομπιλ νὰ πάρῃ τὸν ἄερα του.

Ἐπέσαμε λαοφιλεῖς
καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς,
κι' ἂν ἔμεινε καμμιὰ κηλὴς

στὸ κράτος τὸ μακάριον, σκεφθῆτε, πατριώται,
πῶς καὶ στὸν ἠλιθφαίνονται κηλίδες πότε πότε.

Ἐπέσαμε, μὰ νικηταὶ
παράποτε μεγάλοι,
ὅπως δὲν ἔπασαν ποτέ,
μῆτε θὰ πέσουν ἄλλοι.

Μὰ κάναμε μὲς στοὺς πολλοὺς
καὶ τὸν Πασάρωφ φίλο,
κι' Ἀνταντοφίλων ἀφαλοῦς
ἐλύσαμε στὸ ξύλο.

Ἐπέσαμε, μὰ κερδισαίε καὶ τοῦ Ἐκαλήν τὸ φέσι,
καὶ τώρα συχωράτε μας, καὶ τώρα Θεὸς σχωρέσει.